

Arrest

nr. 149 795 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 december 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 30 november 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2012 werd ingediend door:

V.(...), V.(...) (...)

geboren te Oekraïne op (...)

+ echtgenote: V.(...), O.(...) (...)

geboren te Oekraïne op (...)

+ 2 kinderen: V.(...), M.(...),

geboren op (...)

V.(...), S.(...)i,

geboren op (...)

Allen van nationaliteit: Oekraïne

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de bewering dat de moeder van de heer V.(...) op legale wijze in België verblijft; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen (betrokkenen trachten zich de Belgische gewoonten eigen te maken, respecteren de Belgische wettelijke normen, hebben Nederlandse lessen gevolgd, zijn werkwilleg en leggen een getuigenverklaring voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In hun eerste middel, dat opgedeeld is in drie onderdelen, voeren verzoekers de schending aan van *“de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In hun tweede middel werpen verzoekers de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekers zetten hun middelen als volgt uiteen:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekers onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hen toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stellen verzoekers echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris meermaals het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt geponeerd dat aangehaalde elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St nr 60 962 11 juli 1996 TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29)

Door de door verzoekers aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden,

en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Ondertussen hebben verzoekers zich in België gevestigd en zijn zij hier goed geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekers hebben al hun belangen in België en hebben amper nog enig contact met hun land van herkomst, zodat zij inmiddels België als hun thuisland zijn gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen.

Waar verzoekers hun hebben en houden zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht in het kader van de afweging van de belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekers anderzijds.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorigen niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf regels toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris miskent het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens door in de bestreden beslissing te oordelen dat het feit dat de minderjarige kinderen van verzoekers in België naar school gaan niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Zelfs indien wordt aangenomen dat de scholing eveneens in het land van herkomst mogelijk is, zou een gedwongen terugkeer hoedanook een onderbreking van het huidige schooljaar betekenen en de kinderen (minstens het oudste) schade toebrengen en in hun rechten schenden.

Dit gegeven wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in de beoordeling betrokken, zodat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen, minstens niet afdoende gemotiveerd.

Derde onderdeel van het middel:

In de vierde alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekers verwijzen naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkenen. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

(...)

Artikel 8 van het EVRM voorziet in het recht van eenieder op eerbiediging van o a zijn gezinsleven. '

De moeder van de Heer V.(...) verblijft op legale wijze in België.

Dit betreft Mevrouw L.(...) V.(...), geboren te (...) (Oekraïne) op (...), van Oekraïense nationaliteit, wonende te (...) aan de (...).

De familiale relaties van verzoekers met hun in België verblijvende moeder en schoonmoeder (en welke op zich niet betwist worden) vallen rechtstreeks onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Evenmin kan er betwisting over bestaan dat de bestreden beslissing, welke de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers onontvankelijk verklaart en hen derhalve het recht op verder verblijf in België ontzegt, een inmenging uitmaakt op dit beschermde recht.

Waar dergelijke overheidsinmenging niet principieel uitgesloten wordt, verbindt het EVRM hieraan zeer strikte voorwaarden, welke in casu niet zijn vervuld.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM en dient om deze reden te worden vernietigd."

2.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partijen zich steunen op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 april 2012, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Verzoekers menen zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hen verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Oekraïne:

- De beide minderjarige kinderen van verzoekers (respectievelijk 5 en 12 jaar oud) lopen op heden school in België.

Indien verzoekers ertoe zouden worden verplicht om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst zou dit betekenen dat de kinderen het lopende schooljaar dienen te onderbreken.

De kinderen kunnen immers bezwaarlijk alleen in België achterblijven en zullen genoodzaakt zijn hun ouders te vergezellen.

Zelfs een tijdelijke terugkeer naar Oekraïne zou dergelijk effect hebben en de kinderen schade berokkenen.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de vaststelling dat de scholing plaats heeft in illegaal verblijf, nu minderjarige kinderen ongeacht hun verblijfplaats of administratief statuut recht hebben op het volgen van scholing en dit recht zou geschonden worden indien zij ertoe zouden worden genoodzaakt om lopende een begonnen schooljaar naar het land van herkomst terug te keren.

Om deze reden dient derhalve te worden aanvaard dat er in hoofde van verzoekers buitengewone omstandigheden bestaan die hen toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België aan te vragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

- De moeder van de Heer V.(...) verblijft op legale wijze in België.

Dit betreft Mevrouw L.(...) V.(...), geboren te (...) (Oekraïne) op (...), van Oekraïense nationaliteit, wonende te (...) aan de (...).

Verzoekers beroepen zich derhalve op artikel 8 van het EVRM welk hun recht op gezins en familielevens beschermt en welk recht geschonden zou worden indien zij, zelfs tijdelijk, zouden worden verplicht om naar hun land van herkomst terug te keren.

Op deze manier zouden zij op gedwongen wijze gescheiden worden van hun moeder, schoonmoeder en grootmoeder.

Verzoekers kwamen het Rijk binnen in het bezit van hun paspoort met visum.

Inmiddels zijn zij reeds volop met hun integratie in de Belgische samenleving gestart.

Het zou voor verzoekers moeilijk zijn indien zij alsnog zouden verplicht worden naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien hebben verzoekers zich intussen in België gevestigd zodat er sprake is van een begin van duurzame lokale verankering en al tal van sociale bindingen.

Indien verzoekers ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zouden dienen te verlaten, zou dit hen een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekers hun hebben en houden zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet."

2.8. Verzoekers opperen in het eerste onderdeel van hun eerste middel dat het begrip "buitengewone omstandigheden" wordt miskend en dat de elementen van integratie wel degelijk een rol spelen bij het aantonen van buitengewone omstandigheden. Hieromtrent stellen verzoekers dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen "enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, (...) hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen

vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag". De Raad wijst er op dat de stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat "De overige elementen (betrokkenen trachten zich de Belgische gewoonten eigen te maken, respecteren de Belgische wettelijke normen, hebben Nederlandse lessen gevolgd, zijn werkwilbig en leggen een getuigenverklaring voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980." Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

2.9. Door hun elementen van integratie in hun eerste middelonderdeel te hernemen en verder uit de diepen, maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met alle relevante elementen die zij in hun aanvraag van 25 april 2012 hebben aangevoerd. Waar verzoekers stellen dat niet van hen kan verwacht worden dat zij zich elders gaan vestigen, wijst de Raad erop dat dit geenszins van hen wordt verwacht. Verzoekers dienen enkel (tijdelijk) terug te keren naar de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om aldaar hun aanvraag in te dienen.

2.10. Waar verzoekers in hun tweede middelonderdeel van hun enig middel stellen dat er in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris geen oordeel velt over de schade die hun kinderen zouden oplopen wegens de gedwongen terugkeer en de onderbreking van hun scholing, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing de onontvankelijkheid inhoudt van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Een gedwongen terugkeer en een mogelijke onderbreking van het schooljaar kan aldus geen gevolg zijn van de huidige bestreden beslissing. Een verwijderingsmaatregel kan desgevallend apart worden aangevochten. Eenzelfde opmerking geldt daar waar verzoekers in hun tweede middel de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en waar zij betogen dat de bestreden beslissing hiervan een schending uitmaakt. De bestreden beslissing heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekers, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de thans bestreden beslissing. De verwijdering van het grondgebied van verzoekers is niet aan de orde zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Specifiek met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wordt in de beslissing overwogen dat "(...) de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt".

2.11. De Raad merkt op dat verzoekers elk belang ontberen bij hun kritiek uit het tweede onderdeel van hun eerste middel waarin zij opperen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zou miskennen door dit gelijk te stellen met het - volgens verzoekers veel engere - criterium van een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel. In de bestreden beslissing wordt inderdaad met betrekking tot het door verzoekers ingeroepen gezins- of privéleven gesteld dat een tijdelijke verwijdering geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt waardoor ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat in de kwestieuze overweging uit de bestreden beslissing de term "ernstig of moeilijk te herstellen nadeel", die afkomstig is uit het schorsingscontentieux in het administratief recht, wordt gehanteerd om te beschrijven dat verzoekers niet hebben aangetoond dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, betekent niet dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekers tonen immers

geenszins concreet aan dat zij door toedoen van hun bindingen met België een buitengewone inspanning zouden moeten leveren om hun aanvraag in het buitenland in te dienen conform de definitie die verzoekers zelf in hun middel geven aan de “*buitengewone omstandigheden*” uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet en die gestoeld is op de rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers’ beweringen hebben in elk geval niet tot gevolg dat de door hen ingeroepen bindingen met België wel degelijk als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard zodat er geen sprake is van een miskenning van dit begrip uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN